

Cartea lui Daniel - Numărul o sută douăzeci și patru

Dezvăluind Daniel 11:40 – O examinare profetică a paralelelor istorice și a evenimentelor viitoare

Jeff Pippenger
2024-03-08

Ne luăm timp să prezentăm structura capitolului unsprezece din Daniel, pe măsură ce abordăm versetul patruzeci. Versetul patruzeci este paralelul versetului paisprezece din capitolul opt al cărții Daniel, în sens profetic, întrucât lumina pe care Hristos, ca Leul din seminția lui Iuda, a desigilat-o în 1798 a fost întemeiată pe Daniel, capitolul opt, versetul paisprezece; tot astfel, lumina pe care El a desigilat-o în 1989 a fost întemeiată pe versetul patruzeci.

După cum am subliniat, deși nu am abordat-o propriu-zis într-un articol anterior, atunci când se recurge la metodologia „linie după linie” a ploii târzii, versetul patruzeci expune două linii distincte, căci el cuprinde timpul sfârșitului atât pentru mișcarea primului înger, cât și pentru mișcarea celui de-al treilea înger.

Când punem împreună „vremea sfârșitului” a versetului patruzeci din 1798 și „vremea sfârșitului” a aceluiași verset din 1989, constatăm că Daniel, capitolul opt, versetul paisprezece, se află în corespondență cu Daniel, capitolul unsprezece, versetul patruzeci, căci amândouă reprezintă cunoașterea desigilată în istoria profetică a celor trei îngeri din Apocalipsa, capitolul paisprezece. Ele sunt legate, de asemenea, prin faptul că versetul paisprezece este viziunea „mareh” a apariției Sale deodată la Templu, iar versetul patruzeci este viziunea „chazon” a celor două mii cinci sute douăzeci de ani de istorie profetică. Una este un moment în timp, cealaltă este o perioadă de timp.

Una reprezintă restaurarea și curățirea templului, cealaltă distrugerea și călcarea în picioare a templului. Una reprezintă cei două mii trei sute de ani, iar cealaltă cei două mii cinci sute douăzeci de ani. Una este reprezentată de râul Ulai, cealaltă de râul Hiddekel. Una reprezintă omenirea, cealaltă reprezintă divinitatea. Corect înțeles, versetul patruzeci, în legătură cu versetul paisprezece, este de o profunzime uluitoare. 1798 reprezintă lucrarea divinității, iar 1989 reprezintă răzvrătirea omenirii.

Am identificat în articolul precedent că descrierea cuceririi a trei obstacole de către împăratul de la miazănoapte este redată într-o manieră secvențială, însă aplicarea efectivă a evenimentelor înfățișate trebuie tratată cu grijă, deoarece versetele patruzeci și doi până la patruzeci și patru, inclusiv, sunt de fapt aliniate cu versetul patruzeci și unu, care este legea duminicală iminentă în Statele Unite. Acolo se înfăptuiește tripla unire, și tot acolo începe mesajul strigătului puternic al „răsăritului” și „miazănoaptei”.

În capitolul unsprezece din Daniel, studenții adventiști au recunoscut de-a lungul anilor că Daniel folosește o tehnică specifică în prezentările sale despre Roma. Uriah Smith consemnează acest

lucru în cartea Daniel și Apocalipsa. Daniel mai întâi identifică modul în care Roma preia controlul asupra lumii, iar apoi, în versetele următoare, revine la începutul istoriei, identificând cucerirea politică, și identifică modul în care Roma interacționează cu poporul lui Dumnezeu în aceeași perioadă istorică. Apoi, în cele din urmă, el identifică modul în care Roma ajunge la sfârșitul ei. Principiul pe care îl folosește Daniel se numește „repetiție și extindere”.

Această tehnică în trei pași este identificată în versetele patruzeci până la patruzeci și cinci. Versetele patruzeci până la patruzeci și trei identifică procesul în trei pași prin care Roma modernă cucerește planeta Pământ; apoi, în versetul patruzeci și patru, Daniel revine la versetul patruzeci și unu, la momentul când „veștile” sunt atunci proclamate sub stindardul celor o sută patruzeci și patru de mii și când papalitatea iese cu mare mânie ca să distrugă și să piardă pe mulți. Apoi, în versetul patruzeci și cinci și în capitolul doisprezece, versetul unu, papalitatea își are sfârșitul, fără ca nimeni să o ajute, între mări și muntele cel slăvit și sfânt, în timp ce se încheie timpul de probă al omenirii.

În versetul treizeci din Daniel unsprezece, găsim începutul unei istorii pe care Sora White o citează cuvânt cu cuvânt până la versetul treizeci și șase, după care scrie: „scene similare cu cele descrise în aceste versete vor avea loc”. Versetele treizeci și treizeci și unu identifică tranziția istorică de la Roma păgână la Roma papală drept împărățiile a patra și a cincea ale profeției biblice, respectiv. Versetul treizeci și unu descrie istoria care reprezintă modul în care Roma papală a fost așezată pe tronul pământului în anul 538.

În versetul treizeci și unu, primul lucru identificat este momentul când Clovis, regele francilor (Franța de astăzi), s-a ridicat în sprijinul papalității în anul 496. Clovis s-a convertit apoi de la păgânismul fățiș la păgânismul ascuns al catolicismului (religia soției sale, Clotilda). El și-a consacrat apoi tronul ridicării papalității la tronul pământului. Clovis a fost reprezentat de „brațe” în verset, căci și-a consacrat brațul puterii militare și brațul puterii monetare lucrării pe care a întreprins-o atunci.

Lucrarea inițială a lui Clovis a reprezentat lucrarea tuturor regilor Europei odinioară păgâne, care erau sortiți să ofere felurite sprijinuri pentru desfrânata Romei, pe măsura desfășurării istoriei. Biserica Catolică l-a uns pe Clovis — și, ulterior, pe Franța — cu titlul de întâiul-născut al Bisericii Catolice și, de asemenea, cu cel de fiica cea mai mare a Bisericii Catolice. El a fost simbolul întâiului dintre mulți regi care aveau să se desfrâneze cu desfrânata Tirului.

În acest sens profetic, Clovis fusese reprezentat de Ahab, care de asemenea săvârșise curvie cu Izabela (simbol al Bisericii Catolice în cartea Apocalipsei) și care era, totodată, regele întâi-stătător peste cele zece seminții, după cum Clovis a devenit simbolul principal al celor zece coarne (vezi Daniel, capitolul șapte) ale Romei păgâne. Acei regi ai Europei aveau, în cele din urmă, să o așeze pe Desfrânata Babilonului pe tronul pământului. În acest sens, Ahab și Clovis reprezintă amândoi Statele Unite, care, în zilele de pe urmă, comit curvie cu papalitatea.

Ronald Reagan a început desfrânarea, iar cel care îi va constrânge pe ceilalți nouă regi ai Națiunilor Unite să săvârșească, de asemenea, același act va fi ultimul președinte. Reagan a fost președinte la vremea sfârșitului, în 1989, și, prin urmare, trebuie să-l reprezinte profetic pe ultimul președinte

din istoria în care ceilalți nouă regi săvârșesc același act, căci Iisus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul unui lucru. Reagan a fost o personalitate mediatică bogată și bine cunoscută, foarte recunoscută pentru propriul său stil aparte de vorbire; inițial a fost în Partidul Democrat, iar în cele din urmă a trecut la Partidul Republican.

În versetul treizeci și unu, oștirile care s-au ridicat de partea Papalității aveau să pângărească sanctuarul țării. Profetic, sanctuarul țării, atât pentru Roma păgână, cât și pentru Roma papală, a fost Cetatea Romei. Aceasta se întemeiază pe faptul că ambele Rome au domnit, pentru o perioadă determinată, din Cetatea Romei, iar când domneau din Cetatea Romei, erau, în esență, de neînvins.

Roma păgână și-a început domnia de trei sute șaiszeci de ani la bătălia de la Actium, în anul 31 î.Hr. Daniel, capitolul unsprezece, versetul douăzeci și patru, indică faptul că ei își vor urzi uneltirile din întărirea lor, care era Cetatea Romei, pentru o "vreme". O "vreme" profetică înseamnă trei sute șaiszeci de ani, iar la trei sute șaiszeci de ani după bătălia de la Actium, unde Antoniu și Cleopatra au fost înfrânți, Constantin s-a mutat din Cetatea Romei în Cetatea Constantinopolului, iar perioada de invincibilitate a Romei păgâne s-a încheiat.

Când goții, al treilea obstacol geografic pentru Roma papală, au fost alungați din Cetatea Romei în anul 538, a început perioada de supremație de o mie două sute șaiszeci de ani a Romei papale și a continuat până în 1798, când papa a fost scos din Cetatea Romei, aplicând astfel fiarei papale rana de moarte profetică, iar în anul următor, 1799, acel papă (femeia care călărise fiara) a murit în captivitate.

Oștirile (Clovis) care stăteau de partea papalității aveau să pângărească sanctuarul țării, iar Constantin a început acea lucrare identificând, în mod filosofic, cetatea drept una mai prejos decât Constantinopolul, și de atunci înainte războiul acelei istorii, purtat de dușmanii Romei, a fost întotdeauna concentrat asupra atacării Cetății Romei, iar, începând cu anul 476, nu a mai domnit în cetate niciun urmaș roman propriu-zis, până în anul 538, când cetatea a devenit sanctuarul țării pentru Roma papală.

Ahab, Clovis și Franța prefigurează Statele Unite, iar sanctuarul țării lor este Constituția Statelor Unite. Acest document este unul divin și este un jalon al istoriei profetice. De când Ronald Reagan s-a ridicat în sprijinul papalității în istoria premergătoare anului 1989, Constituția a fost supusă unui atac constant, în escaladare, așa cum a fost și sanctuarul țării în declinul și căderea Romei păgâne. Când iminenta lege duminicală din Statele Unite va fi impusă, Constituția va fi pe deplin înlăturată. Din vremea lui Reagan până la acea lege duminicală, se repetă istoria dintre anii 330 și 538. În anul 538, papalitatea a fost așezată pe tron, prefigurând astfel vindecarea răni sale de moarte la momentul acelei legi duminicale.

Perioada de la Ronald Reagan până la legea duminicală este o perioadă profetică pe care Cuvântul profetic al lui Dumnezeu o identifică în mod specific. „Oștirile”, reprezentate de Clovis, trebuiau, de asemenea, să înlăture „necurmatul” din împărăția odinioară păgână a Imperiului Roman. Religia imperiului fusese păgână încă de la început, iar Clovis a început lucrarea de înlocuire a religiei păgânismului pe față cu religia catolicismului, care este, pur și simplu, păgânism mascat.

Statele Unite vor înlătura pe deplin protestantismul atunci când, prin iminenta lege duminicală, vor impune semnul autorității papale, căci singura definiție a cuvântului „protestant” este aceea de a protesta împotriva Romei. Dacă primești semnul autorității Romei, nu protestezi împotriva Romei. În Amos, capitolul trei, versetul trei, Amos pune întrebarea retorică: „Pot doi să meargă împreună, dacă nu s-au învoit?”

În mișcările care se desfășoară acum în Statele Unite, menite să asigure instituțiilor și practicilor bisericii sprijinul statului, protestanții calcă pe urmele papistașilor. Ba chiar mai mult, ei deschid ușa pentru ca papalitatea să-și recâștige în America protestantă supremația pe care a pierdut-o în Vechiul Continent.

Când religia păgână a fost înlăturată din poziția de religie oficială a împărăției în anul 508, aceasta a prefigurat faptul că opreliștea, așa cum este reprezentată de Pavel în 2 Tesaloniceni, capitolul doi, fusese înlăturată mai înainte de descoperirea omului fărădelegii la apropiata lege duminicală din Statele Unite. Supunerea religiei fățiș păgâne, aflată în tranziție către religia păgână ascunsă a catolicismului, nu s-a produs deodată și este consemnată în istorie ca începând cu convertirea lui Clovis la catolicism, în anul 496, și fiind pe deplin înfăptuită până în anul 508.

Astfel, din anii lui Reagan, începând din 1989, și până la legea duminicală care urmează să vină în curând, protestantismul autentic va fi pe deplin stăvilat în Statele Unite. Atunci Constituția, „sanctuarul țării” pentru Statele Unite, va fi răsturnată, iar a patra lucrare a „brațelor” din versetul treizeci și unu va fi împlinită, când „brațele” vor așeza papalitatea pe tronul pământului, așa cum a fost cazul în anul 538.

Odată ce papalitatea a preluat tronul în anul 538, relatarea din Daniel trece de la descrierea modului în care papalitatea a pus stăpânire asupra lumii la tema modului în care papalitatea a persecutat poporul lui Dumnezeu în istoria aceea. În versetul paisprezece din capitolul zece al cărții lui Daniel, Gabriel îi făcuse cunoscut lui Daniel că scopul vedeniei pe care era pe cale să i-o prezinte era să arate „ce avea să se întâmple cu poporul lui Dumnezeu în zilele de pe urmă”.

Acum am venit să te fac să înțelegi ce se va întâmpla cu poporul tău în zilele de pe urmă: căci vedenia este încă pentru multe zile. Daniel 10:14.

Versetele treizeci și doi până la treizeci și șase sunt versetele despre care Sora White spune în mod direct că vor fi repetate, iar acele versete descriu persecuția din timpul stăpânirii de o mie două sute șaizeci de ani a papalității, de la instalarea ei pe tron în anul 538, până când a primit rana de moarte în 1798.

Iar pe aceia care se poartă nelegiuit împotriva legământului îi va corupe prin lingușiri; dar poporul care Își cunoaște Dumnezeul va fi tare și va face isprăvi. Și cei pricepuți dintre popor vor învăța pe mulți; totuși vor cădea de sabie și de flacăra, de robie și de jaf, multe zile. Iar când vor cădea, vor fi sprijiniți cu puțin ajutor; dar mulți se vor alipi de ei prin lingușiri. Și unii dintre cei pricepuți vor cădea, ca să-i încerce, să-i curățească și să-i albească, până la vremea sfârșitului, fiindcă încă este pentru o vreme hotărâtă. Iar împăratul va face după voia sa; se va înălța și se va mări pe sine mai presus de orice dumnezeu și va rosti lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor, și va propăși până ce se va sfârși mânia; căci ceea ce este

hotărât se va împlini. Daniel 11:32-36.

Versetele descriu persecuția din Evul Întunecat, iar versetul treizeci și șase arată apoi că papalitatea avea să propășească până la împlinirea, în 1798, a primei mâinii a lui Dumnezeu împotriva regatului de nord al lui Israel. Daniel a arătat mai întâi cum a fost așezată papalitatea pe tronul pământului, apoi cum papalitatea a interacționat cu poporul lui Dumnezeu, iar apoi căderea finală a papalității. Versetele patruzeci până la patruzeci și trei din Daniel unsprezece identifică modul în care papalitatea preia controlul asupra lumii, apoi versetul patruzeci și patru arată cum ea îi persecută pe poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, iar versetul patruzeci și cinci arată cum ajunge la sfârșitul ei final, fără să-i vină nimeni în ajutor.

Cuvântul ebraic „adevăr” a fost creat de Minunatul Lingvist prin reunirea primei, a treisprezecea și a ultimei litere din alfabetul ebraic, pentru a alcătui cuvântul „adevăr”. Treisprezece este un simbol al răzvrătirii, iar cel dintâi îl reprezintă pe cel de pe urmă.

Versetul treizeci și unu descrie sfârșitul Romei păgâne ca fiind a patra împărăție a profeției biblice, iar versetul treizeci și șase a identificat sfârșitul Romei papale drept a cincea împărăție a profeției biblice. Între prima și ultima descriere a căderii Romei se află răzvrătirea, reprezentată de papalitate, care a ucis milioane din poporul lui Dumnezeu, în istoria dintre început și sfârșit. Aplicarea acestor versete poartă semnătura „adevărului”.

Versetele patruzeci până la patruzeci și cinci, care sunt ilustrate de versetele treizeci până la treizeci și șase, încep cu căderea papalității și se încheie cu căderea papalității. În mijlocul istoriei care începe în 1798 și se întinde până la închiderea timpului de probă se află răzvrătirea Romei Moderne, care, din nou, ucide poporul lui Dumnezeu. Aplicațiile acestor versete poartă, de asemenea, semnătura „adevărului” și se aliniază între ele pentru a oferi doi martori care stabilesc „adevărul”, iar ambele linii descriu Roma, care este simbolul ce va „stabili vedenia”.

Și în acele vremuri mulți se vor ridica împotriva împăratului de la miazăzi; de asemenea, tâlhari din poporul tău se vor înălța ca să împlinească vedenia; dar vor cădea. Daniel 11:14.

Fenomenul profetic pe care Daniel îl utilizează în capitolul al unsprezecelea nu este utilizat doar în versetele treizeci până la treizeci și șase și apoi în versetele patruzeci până la patruzeci și cinci. Versetele paisprezece până la nouăsprezece identifică modul în care Roma păgână a preluat controlul asupra lumii, apoi versetele douăzeci până la douăzeci și patru identifică modul în care Roma păgână s-a raportat la poporul lui Dumnezeu, iar de la versetul douăzeci și patru până la versetul treizeci este prezentată căderea Romei păgâne.

Versetul paisprezece este începutul Romei păgâne, iar versetul treizeci este sfârșitul Romei păgâne. În istoria reprezentată la mijloc, Roma păgână este identificată drept cea care L-a răstignit pe Hristos; prin urmare, răzvrătirea din mijloc identifică aceste versete drept „adevăr”. Alfa și Omega Și-a pus semnătura pe tot parcursul capitolului unsprezece al cărții lui Daniel.

Versetul patruzeci cuprinde istoria care începe în anii lui Ronald Reagan și care identifică alianța încheiată între președintele Statelor Unite și omul fărădelegii. El marchează o perioadă specifică ce se încheie cu așezarea papalității pe tronul pământului, așa cum fusese în anul 538. Nu este o

coincidență că Clovis, regele francilor, adică Franța de astăzi, este simbolul Statelor Unite. Clovis l-a preînchipuit pe Reagan. Reagan a fost un simbol al protestantismului, după cum și Clovis a fost un simbol al păgânismului.

Bătălia în urma căreia Clovis, regele francilor, s-a convertit la catolicism a fost Bătălia de la Tolbiac (cunoscută și ca Bătălia de la Zülpich sau Bătălia de la Köln). Această bătălie a avut loc în anul 496. Clovis era păgân la acea vreme, dar în timpul bătăliei, când se părea că forțele sale erau în pericol de înfrângere, el s-a rugat Dumnezeului creștin al soției sale catolice pentru ajutor și a făcut un jurământ că, dacă va ieși victorios, se va converti la creștinism. Clovis a câștigat bătălia și, în consecință, el și o parte însemnată a războinicilor săi franci s-au convertit la catolicism, marcând un eveniment semnificativ în creștinarea francilor.

Ronald Reagan, un protestant declarat, a identificat drept motivație pentru formarea unei alianțe secrete cu Papa Romei convingerea că Uniunea Sovietică era Antihristul profeției biblice. În lupta lui Reagan împotriva fostei Uniuni Sovietice, fără a-și recunoaște confuzia cu privire la cine este Antihristul, el s-a aliat cu Antihristul.

„Cei care cad în confuzie cu privire la înțelegerea cuvântului, care nu reușesc să vadă înțelesul Antihristului, se vor situa negreșit de partea Antihristului.” Colecția Kress, 105.

Statele Unite sunt un simbol profetic cu dublă semnificație, reprezentat de cele două coarne ale fiarei care se ridică din pământ. Franța este, de asemenea, un simbol profetic cu dublă semnificație, așa cum este reprezentată de Sodoma și Egipt în Apocalipsa, capitolul unsprezece. Franța este copilul întâi-născut al papalității, iar Reagan, reprezentând Statele Unite, a fost cel dintâi dintre cei zece împărați ai Apocalipsei, capitolul șaptesprezece, din zilele din urmă, care a curvit cu desfrânata Tirului, care fusese uitată din 1798. Ea a fost uitată la vremea sfârșitului în 1798, dar începe să fie adusă aminte la vremea sfârșitului în 1989.

Clovis, conducătorul Franței, a marcat începutul unei perioade de timp care a dus la așezarea papalității pe tron în anul 538, după care papalitatea a promulgat o lege duminicală la Conciliul de la Orléans. Reagan, conducătorul Statelor Unite, a marcat începutul unei perioade de timp care conduce la reșezarea papalității pe tronul pământului, odată cu apropiata lege duminicală.

Franța este puterea dublă care a așezat papalitatea pe tron în 538, iar Franța, prin generalul lui Napoleon, Berthier, a îndepărtat papalitatea de pe tron în 1798. Statele Unite așază papalitatea pe tron în zilele din urmă și, ca regele de frunte al celor zece regi, Statele Unite, în cele din urmă, „o vor pustii și o vor lăsa goală, îi vor mânca carnea și o vor arde cu foc”.

Versetul patruzeci cuprinde istoria versetului treizeci și unu și indică faptul că lucrarea de a repune papalitatea pe tronul lumii este reprezentată de perioada care începe cu Ronald Reagan și se încheie cu ultimul președinte al Statelor Unite. Acel ultim președinte va fi fost prefigurat de Reagan, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început.

În primele versete ale capitolului unsprezece din Daniel, unde este expusă acea istorie profetică (versetul doi), găsim istoria care a precedat istoria împărăției Greciei. Grecia este un simbol al Națiunilor Unite și al guvernului mondial unic al celor zece împărați din Apocalipsa șaptesprezece.

Versetul trei din Daniel unsprezece îl introduce pe Alexandru cel Mare, iar versetul doi reprezintă istoria care precede guvernul mondial unic din zilele de pe urmă.

În versetul întâi, Gabriel afirmă pur și simplu că îl întărise pe Darius la începutul împărăției mezilor și perșilor, dar Gabriel venise la Daniel în capitolul zece, când Cirus Persanul, nu Darius Medul, domnea. După ce a unit în mod clar această împărăție ca o dublă împărăție profetică a mezilor și perșilor (precum Franța și Statele Unite), Gabriel introduce apoi istoria care precede împărăția mondială a lui Alexandru cel Mare.

Și acum îți voi face cunoscut adevărul. Iată, se vor ridica încă trei împărați în Persia; iar al patrulea va fi cu mult mai bogat decât toți; și, prin tăria lui, prin bogățiile lui, îi va stârni pe toți împotriva împărăției Greciei. Daniel 11:2.

Alfa și Omega ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru împreună cu începutul lui, iar versetul al doilea vorbește despre istoria care precede impunerea guvernului unic mondial, așa cum este acesta reprezentat de regatul Greciei al lui Alexandru cel Mare. Versetul al doilea este o linie profetică privitoare la Statele Unite, care constituie puterea cu două coarne a zilelor de pe urmă, tipificată prin dubla putere a mezilor și perșilor și prin Franța. Versetul identifică regi care ar tipifica președinți ai Statelor Unite în zilele de pe urmă, care se vor ridica înainte de guvernul unic mondial în tripla sa ipostază a balaurului, fiarei și profetului mincinos. Clovis corespunde lui Reagan ca primul președinte la începutul istoriei care duce la repunerea antihristului pe tron.

În Daniel 11, începând din vremea lui Cirus, aveau să fie trei președinți, urmați de un al patrulea, care era cu mult mai bogat decât toți ceilalți. Darius a fost primul rege al Imperiului medo-persan, iar Cirus, care domnea când Daniel a primit istoria de la Gabriel, a fost al doilea rege. Patru regi aveau să-i urmeze lui Cirus; așadar, al patrulea dintre aceștia avea să fie al șaselea rege.

Al șaselea rege ar fi cel mai bogat rege, iar președintele bogat (regele) i-ar stârni pe toți împotriva împărăției Greciei. Președinții, de la Reagan încoace, au fost Bush cel dintâi, Clinton, Bush cel de-al doilea, Obama; așadar al șaselea, și cel mai bogat, rege ar fi Trump. Acel rege (președinte) ar „stârni” împărăția Greciei (globaliștii). Definiția expresiei ebraice „a stârni” este destul de grăitoare.

Cuvântul ebraic tradus prin „a stârni”, în verset, este o rădăcină primitivă care înseamnă „a trezi” sau „a se trezi”. În istoria tipificată de al patrulea cârmuitor de după Cirus, avea să fie ridicat un președinte mult mai bogat decât oricare alt președinte, iar prin tăria și puterea lui avea să se producă o „trezire” împotriva Greciei. Grecia, fiind un simbol al globalismului, progresismului și „woke-ismului”, avea să fie adusă în prim-planul istoriei celui de-al șaselea președinte, cel mai bogat. El avea să trezească întregul cuprins al planetei Pământ la controversa „woke-ismului” progresist și a dominației globale.

Trezirea cu privire la mișcarea progresistă a „woke-ismului”, care este provocată în timpul președinției celui mai bogat președinte, are loc în asociere cu cornul Republican, chiar în vremea când trezirea celor zece fecioare are loc în cornul Protestant.

În articolul următor vom continua studiul nostru asupra Daniel 11, versetul 40.

În pofida decăderii pe scară largă a credinței și evlaviei, există adevărați urmași ai lui Hristos în aceste biserici. Înainte de revărsarea finală a judecăților lui Dumnezeu asupra pământului, va avea loc în mijlocul poporului Domnului o asemenea trezire a evlaviei primare cum nu s-a mai văzut de la vremurile apostolice. Duhul și puterea lui Dumnezeu vor fi revărsate peste copiii Săi. Atunci mulți se vor despărți de acele biserici în care dragostea acestei lumi a înlocuit dragostea pentru Dumnezeu și pentru Cuvântul Său. Mulți, atât dintre slujitori, cât și dintre credincioși, vor primi cu bucurie acele mari adevăruri pe care Dumnezeu a rânduit să fie proclamate în acest timp pentru a pregăti un popor pentru a doua venire a Domnului. Vrajmașul sufletelor dorește să împiedice această lucrare; și, înainte de a sosi vremea unei asemenea mișcări, va căuta s-o împiedice prin introducerea unei contrafaceri. În acele biserici pe care le poate aduce sub puterea sa amăgitoare, va face să pară că binecuvântarea specială a lui Dumnezeu este revărsată; se va manifesta ceea ce este socotit a fi un mare interes religios. Mulțimi vor jubila că Dumnezeu lucrează în chip minunat pentru ei, pe când lucrarea este a altui duh. Sub o aparență religioasă, Satana va căuta să-și extindă influența asupra lumii creștine.